

Դանիելի գիրքը — վեցերորդ մաս

Հովակիմ

Jeff Pippenger

2023-12-01

Դանիելի և Հայտնության գրքերը նույն գիրքն են, այն նույն իմաստով, որով Աստվածաշունչը մեկ գիրք է՝ բաղկացած Հին Կտակարանից և Նոր Կտակարանից:

«Հիսուսի կյանքի, մահվան և հարության պատմությունը, որպես Աստծո Որդու, չի կարող լիովին ապացուցվել առանց Հին Կտակարանում պարունակվող վկայության: Քրիստոսը Հին Կտակարանում հայտնված է նույնքան հստակ, որքան Նորում: Մեկը վկայում է գալու փրկչի մասին, մինչդեռ մյուսը վկայում է արդեն եկած Փրկչի մասին՝ մարգարեների կողմից կանխասված կերպով: Փրկության ծրագիրը գնահատելու համար հարկավոր է հիմնովին հասկանալ Հին Կտակարանի Գիրքը: Մարգարեական անցյալից փայլող փառավորված լույսն է, որ պարզությամբ և գեղեցկությամբ երևան է հանում Քրիստոսի կյանքը և Նոր Կտակարանի ուսմունքները: Հիսուսի հրաշքները նրա աստվածության ապացույցն են, սակայն աշխարհի Փրկիչը լինելու նրա ամենահզոր ապացույցները գտնվում են Հին Կտակարանի մարգարեությունների մեջ՝ Նորի պատմության հետ համեմատված: Հիսուսն ասաց հրեաներին. «Քննեցե՛ք Գրքերը, որովհետև դուք կարծում եք, թե նրանց մեջ հավիտենական կյանք ունեք, և հենց դրանք են, որ վկայում են Իմ մասին»: Այդ ժամանակ գոյություն չունեք որևէ այլ Գիրք, բացի Հին Կտակարանից, ուստի Փրկչի այս պատվերը հստակ է»: Մարգարեության Հոգի, հատոր 3, 211:

Քրիստոսի ով և ինչ լինելուն վերաբերող ամենահզոր ապացույցն այն է, երբ Հին Կտակարանի մարգարեությունները համեմատվում են Նոր Կտակարանի պատմության մեջ այդ մարգարեությունների կատարման հետ: Նույնպես է նաև Դանիելի և Հայտնության գրքերի փոխհարաբերության դեպքում:

«Հայտնության գրքում Աստվածաշնչի բոլոր գրքերը հանդիպում և ավարտվում են: Այստեղ է Դանիելի գրքի լրացումը: Մեկը մարգարեություն է, մյուսը՝ հայտնություն»: Գործք Առաքելոց, 585:

«Լրացում» բառը նշանակում է հասցնել կատարելության: Հին Կտակարանի մարգարեությունների կատարումը Քրիստոսի «աստվածության» «ամենաուժեղ» «ապացույցն» էր: Դանիելի գրքի մարգարեությունների աստվածային լինելու ամենաուժեղ վկայությունը այդ մարգարեությունների կատարումն է, ինչպես ներկայացված է Հայտնության գրքում: Դանիելի մարգարեությունները շարունակվում են Հայտնության գրքում, և վերջին օրերում, երբ Հիսուս Քրիստոսի Հայտնությունը բացվում է, դրանք հասցվում են կատարելության:

«Հայտնությունը կնքված գիրք է, բայց նաև բացված գիրք է: Այն արձանագրում է զարմանահրաշ իրադարձություններ, որոնք պիտի տեղի ունենան այս երկրի

պատմության վերջին օրերին: Այս գրքի ուսմունքները որոշակի են, ոչ թե խորհրդավոր և անհասկանալի: Դրանում շարունակվում է մարգարեության նույն գիծը, ինչ Դանիելում: Որոշ մարգարեություններ Աստված կրկնել է՝ այդպիսով ցույց տալով, որ դրանց պետք է կարևորություն տրվի: Տերը չի կրկնում այն, ինչ մեծ նշանակություն չունի»: Manuscript Releases, հատոր 9, 8.

Հուդայի թագավոր Հովակիմի թագավորության երրորդ տարում Բաբելոնի թագավոր Նաբուգոդոնոսորը եկավ Երուսաղեմի դեմ և պաշարեց այն: Դանիել 1:1:

Դանիելի գրքի առաջին համարը, երբ պատշաճորեն քննվի, հարուստ է մարգարեական տեղեկություններով: Մեր քննությունը կսկսենք Հովակիմից:

Հովակիմը Հուդայի վերջին երեք թագավորներից առաջինն էր: Որպես այդպիսին՝ նա ներկայացնում է առաջին հրեշտակի լուրը: Նրա որդի Հովակիմը, որ հայտնի էր նաև որպես Յեթոնիա կամ Քոնիա, ներկայացնում էր երկրորդ հրեշտակի լուրը: Հովակիմից հետո եկավ Սեդեկիան՝ Հուդայի վերջին երեք թագավորներից վերջինը: Սեդեկիան ներկայացնում է երրորդ հրեշտակի լուրը: Կան մի քանի մարգարեական վկաներ, որոնք հաստատում են, որ Հովակիմը առաջին հրեշտակի լրի խորհրդանիշն է: Կարևոր է հասկանալ այս ապացույցները, որովհետև դա ցույց է տալիս, որ Դանիելի առաջին գլխի առաջին համարը մատնանշում է առաջին հրեշտակի լուրը, և այդ փաստը հենարան է, որը հնարավորություն է տալիս առաջին գլուխը հասկանալու որպես Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակի լուր: Մենք կսկսենք Երկրորդ Մնացորդացից:

Եվ սրից ազատված մնացորդներին նա գերեվարեց Բաբելոն, և նրանք ծառայում էին նրան ու նրա որդիներին մինչև Պարսկաստանի թագավորության իշխանանալը՝ որպեսզի կատարվեր Տիրոջ խոսքը Երեմիայի բերանով, մինչև որ երկիրը վայելի իր շաբաթները. որովհետև որքան ժամանակ որ ամայի էր ընկած, շաբաթ էր պահում՝ որպեսզի կատարվեին յոթանասուն տարիները: Բ Մնացորդաց 36:20, 21.

Բաբելոնում յոթանասուն տարվա գերությունը եղավ, որպեսզի երկիրը վայելի այն շաբաթները, որոնք չէին կատարվել՝ համաձայն Ղևտական քսանհինգերորդ գլխի: Շաբաթների յոթանասուն տարին կազմում է չորս հարյուր իննսուն տարի, որի ընթացքում հին Իսրայելը անտեսել էր Ղևտական քսանհինգերորդ գլխի ցուցումը: Ապստամբության չորս հարյուր իննսուն տարին նախորդեց գերության յոթանասուն տարիներին: Չորս հարյուր իննսուն տարիների ավարտին երեք թագավորներ պիտի ենթարկվեին Նաբուգոդոնոսորին:

Գերության յոթանասուն տարիների ավարտին Տերը բարձրացրեց Կյուրոսին, որը երեք թագավորներից առաջինն էր, որոնք պիտի հրաման արձակեին, որպեսզի Իսրայելը վերադառնա և վերաշինի Երուսաղեմը: Արտաքսերքսեսը այդ երեք թագավորներից երրորդն էր, և նա երրորդ հրամանը տվեց մ.թ.ա. 457 թվականին: Երրորդ հրամանը սկիզբ դրեց Դանիելի գրքի ութերորդ գլխի տասնչորսերորդ խոսքի երկու հազար երեք հարյուր տարիներին: 1798 թվականին ցասման առաջին վախճանը ավարտվեց, Դանիելի գիրքը ապակնքվեց, և երեք հրեշտակներից առաջինը հասավ: Երրորդ

հրեշտակը հասավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին:

Հուդայի վերջին երեք թագավորներն էլ հանդիպեցին Նաբուգոդոնոսորին, և Հովակիմի գերության ժամանակ սկսվեցին յոթանասուն տարիները: Դրանք շարունակվեցին մինչև Բաբելոնի կործանումը, և այն զորավարը (Կյուրոսը), որ կործանել էր Բաբելոնը և կարճ ժամանակ անց դարձավ թագավոր, արձակեց երեք հրամանագրերից առաջինը: Երրորդ հրամանագիրը սկիզբ դրեց երեկոների և առավոտների մարգարեությանը, որն ավարտվեց երեք հրեշտակներից երրորդի գալուստով: Քրիստոսը միշտ նույնացնում է վերջը սկզբի հետ:

Յոթանասուն տարիների սկիզբը տեղի ունեցավ Նաբուգոդոնոսորի առաջին արշավանքով ընդդեմ Երուսաղեմի: Յոթանասուն տարիների ավարտը նշանավորվեց Բաբելոնի կործանումով: Երուսաղեմի վերջնական և լիակատար կործանումը վրա հասավ այն երեք թագավորներից երրորդի օրոք, որոնց բոլորի վրա Նաբուգոդոնոսորը հարձակվել էր: Երուսաղեմի կործանումը աստիճանական էր: Վերջին երեք թագավորները ներկայացնում են մեկ մարգարեական խորհրդանիշ, այն իմաստով, որ նրանց բոլորի վրա Նաբուգոդոնոսորը հարձակվել էր: Նրանք նախատիպարեցին երեք հրամանագրերը, որոնք բոլորը մեկ խորհրդանիշ էին, ինչպես և երեք հրեշտակները՝ երկու հազար երեք հարյուր օրերի ավարտին:

«Եզրասի յոթերորդ գլխում հրովարտակը գտնվում է: Համարներ 12-26: Իր ամենալրիվ ձևով այն հրապարակվեց Պարսկաստանի արքա Արտաշեսի կողմից՝ մ.թ.ա. 457 թվականին: Բայց Եզրաս 6:14-ում ասվում է, որ Երուսաղեմում Տիրոջ տունը կառուցվել է «Կյուրոսի, Դարեհի և Պարսկաստանի արքա Արտաշեսի հրամանի [եզրագծում՝ «հրովարտակի»] համաձայն»: Այս երեք արքաները, հրովարտակը սկզբնավորելով, վերահաստատելով և ավարտին հասցնելով, այն բերեցին այն կատարելության, որ մարգարեությունը պահանջում էր՝ 2300 տարիների սկիզբը նշանավորելու համար: Ընդունելով մ.թ.ա. 457 թվականը՝ այն ժամանակը, երբ հրովարտակն ավարտուն դարձավ, որպես հրամանի թվական, երևաց, որ յոթանասուն շաբաթների վերաբերյալ մարգարեության յուրաքանչյուր պայման կատարված էր»: Մեծ պայքարը, 326:

Քույր Ուայթը նշում է, որ երեք հրամանագրերը անհրաժեշտ էին մարգարեության կատարելության համար: Նա սահմանում է նրանց փոխհարաբերությունը միմյանց նկատմամբ և, այդպիսով, մատնանշում է եբրայերեն «ճշմարտություն» բառի քերականական բնութագրերը: Նա ասում է, որ առաջին հրամանագիրը սկիզբ դրեց, երկրորդ հրամանագիրը վերահաստատեց, իսկ երրորդ հրամանագիրը լրացրեց «յոթանասուն շաբաթների վերաբերյալ մարգարեության յուրաքանչյուր առանձնահատկություն»: Եբրայերեն «ճշմարտություն» բառը կազմվում է եբրայական այբուբենի առաջին, տասներեքերորդ և վերջին տառերի միավորումով: Առաջին հրամանագիրը սկիզբ դրեց, երկրորդը վերահաստատեց, իսկ վերջին հրամանագիրը լրացրեց մարգարեությունը: Երեք հրամանագրերը պարունակում են Ալֆայի և Օմեգայի ստորագրությունը, և դրանք կատարվեցին Բաբելոնում գերության յոթանասունամյա մարգարեության ավարտին, թեև երրորդ հրամանագիրը տրվեց

յոթանասուն տարիների ավարտից բավական ժամանակ անց: Երեք հրամանագրերը հաջորդական էին, և թեև դրանք երեք հրամանագրեր էին, այնուամենայնիվ մնում էին մեկ մարգարեական խորհրդանիշ:

Առաջին հրեշտակը եկավ 1798 թվականին, երկրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականի գարնանը, իսկ երրորդ հրեշտակը եկավ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: Այդ երեք հրեշտակները մեկ մարգարեական խորհրդանիշ են՝ ներկայացնելով Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի հավիտենական ավետարանը:

«Առաջին և երկրորդ պատգամները տրվեցին 1843 և 1844 թվականներին, և այժմ մենք գտնվում ենք երրորդի հռչակման ներքո, սակայն բոլոր երեք պատգամներն էլ դեռ պետք է հռչակվեն: Այժմ, ինչպես երբևէ նախկինում, նույնքան էական է, որ դրանք կրկնվեն ճշմարտությունը որոնողներին: Գրչով և ձայնով մենք պետք է հնչեցնենք այդ հռչակումը՝ ցույց տալով դրանց կարգը և այն մարգարեությունների կիրառությունը, որոնք մեզ հասցնում են երրորդ հրեշտակի պատգամին: Առաջինի և երկրորդի առանց երրորդ չի կարող լինել: Այս պատգամները մենք պետք է տանք աշխարհին՝ հրատարակությունների մեջ, քարոզներում, մարգարեական պատմության ընթացքի մեջ ցույց տալով այն բաները, որ եղել են, և այն բաները, որ պիտի լինեն»: Selected Messages, գիրք 2, 104, 105.

Հուդայի վերջին երեք թագավորները մեկ խորհրդանշան էին, որովհետև նրանք բոլորը Բաբելոնի թագավորի կողմից ենթարկվեցին հպատակության տարբեր աստիճանների: Հուդայի վերջին երեք թագավորները, երեք հրամանագրերը և երեք հրեշտակները, թեև հստակորեն երեք են, սակայն ներկայացված են նաև որպես մեկ մարգարեական խորհրդանշան:

Վերջին երեք թագավորները մաս են կազմում յոթանասուն տարվա գերության մարգարեության սկզբի մարգարեական միջավայրին, և որպես այդպիսին՝ նրանք դառնում են այն սկզբի մասը, որը պատկերում է յոթանասուն տարվա գերության վախճանը: Գերությունը սկսվեց երեք թագավորների հաջորդական ենթարկեցմամբ՝ ավարտվելով թագավորության և նրա մայրաքաղաքի կործանումով: Մարգարեության վախճանը նշանավորում է Բաբելոնի ազգի և մայրաքաղաքի կործանումը, ինչը նշում է երեք հաջորդական հրամանագրերի գալուստը: Երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության սկիզբը նշանավորվում է երեք հաջորդական հրամանագրերով, և այն պատկերում է երկու հազար երեք հարյուր տարվա մարգարեության ավարտը, որը բաղկացած է երեք հաջորդական պատգամներից:

Երեք հրեշտակները և նրանց համապատասխան երեք լուրերը նախապատկերված էին երեք թագավորներով և նրանց երեք հաջորդական հրամանագրերով: Երեք թագավորները, որոնք հռչակեցին իրենց համապատասխան երեք հրամանագրերը, նախապատկերված էին երեք հաջորդական թագավորներով, որոնցից յուրաքանչյուրը ներկայացրել էր իր պատգամը՝ Նաբուգոդոնոսորի դեմ ապստամբության մասին: Ապստամբության երեք պատգամներ նախապատկերեցին երեք հրամանագրեր, որոնք իրենց հերթին նախապատկերեցին երեք լուրեր: Դրանցից մեկը սկիզբ է դնում յոթանասուն տարիների մարգարեությանը, որն իր հերթին ավարտվում է քսաներեք

հարյուր տարվա մարգարեության սկզբնավորմամբ, իսկ այդ մարգարեությունն ավարտվում է 1844 թվականին երրորդ հրեշտակի գալուստով: Այն յոթանասուն տարիները, որոնց ընթացքում երկիրը պետք է վայելեր իր շաբաթը, չեն կարող անջատվել 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ից:

Հովհակիմը ներկայացնում է Կյուրոսի առաջին հրամանագիրը, ինչպես նաև Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի առաջին հրեշտակի լուրը: Սրանից բացի, Հուդայի վերջին երեք թագավորների, երեք հրամանագրերի և երեք հրեշտակների լուրերի երեք վկաները ճշգրիտ տեղեկություն են տալիս Հովհակիմի խորհրդանշի վերաբերյալ, որովհետև երեք հրեշտակների մարգարեական պատմությունը ներշնչմամբ շատ զգուշությամբ է նշագծվել: Այս երեք լուրերից յուրաքանչյուրն ունի պատմական գալուստ և այնուհետև՝ պատմական գորացում:

Առաջին հրեշտակը եկավ 1798 թվականին և 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին գորացվեց՝ օրվա՝ տարվա համար սկզբունքի հաստատությամբ:

«1840 թվականին մարգարեության մեկ այլ նշանավոր կատարում լայն հետաքրքրություն հարուցեց: Երկու տարի առաջ երկրորդ գալուստը քարոզող առաջատար ծառայողներից մեկը՝ Ջոսիա Լիչը, հրապարակեց Հայտնություն 9-րդ գլխի մի մեկնություն՝ կանխագուշակելով Օսմանյան կայսրության անկումը: Նրա հաշվարկների համաձայն՝ այդ իշխանությունը պիտի կործանվեր... 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, երբ Կոստանդնուպոլսում օսմանյան իշխանության կոտորվելը կարելի է ակնկալել: Եվ ես հավատում եմ, որ այդպես էլ կլինի»:

«Ճշգրիտ այն ժամանակ, որ նշված էր, Թուրքիան, իր դեսպանների միջոցով, ընդունեց Եվրոպայի դաշնակից տերությունների պաշտպանությունը և այդպիսով իրեն դրեց քրիստոնյա ազգերի վերահսկողության տակ: Դեպքը ճշգրտորեն կատարեց մարգարեությունը: Երբ այդ հայտնի դարձավ, բազմություններ համոզվեցին Միլլերի և նրա գործակիցների ընդունած մարգարեական մեկնաբանության սկզբունքների ճշտության մեջ, և մի զարմանալի թափ տրվեց գալստյան շարժմանը: Գիտնական ու բարձր դիրք ունեցող մարդիկ միացան Միլլերին թե՛ նրա հայացքները քարոզելու, թե՛ հրատարակելու գործում, և 1840-ից մինչև 1844 թվականը գործը արագորեն տարածվեց»: The Great Controversy, 334, 335.

Առաջին հրեշտակը եկավ՝ ազդարարելով դատաստանի բացումը 1798 թվականին, սակայն այդ պատգամը հիմնված էր Ուիլյամ Միլլերի նույնացման վավերականության վրա, ըստ որի աստվածաշնչյան մարգարեության մեջ մեկ օրը ներկայացնում է մեկ տարի: Այդ սկզբունքը հաստատվեց «1840 թվականի օգոստոսի 11-ին», և առաջին պատգամը գորացվեց: Քրիստոսի վերադարձի կանխաստության ձախողմամբ՝ 1843 թվականի աստվածաշնչյան տարում, որը ձգվեց մինչև 1844 թվականը, եկավ Հայտնության տասնչորսերորդ գլխի երկրորդ հրեշտակը: 1844 թվականի գարնանը այդ կանխաստության ձախողմամբ բողոքական եկեղեցիները մերժեցին Միլլերի՝ մեկ օրը մեկ տարի լինելու կանոնը և դարձան Բաբելոնի դուստրերը: Այդ պատգամը դրանից հետո գորացվեց 1844 թվականի ամռանը, երբ այն միացավ Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամին: Կեսգիշերյան աղաղակի պատգամի կատարմամբ՝ 1844 թվականի

հոկտեմբերի 22-ին, երրորդ հրեշտակը եկավ իր պատգամով:

1863 թվականին Լաոդիկեական ադվենտիզմի անհնազանդության պատճառով Աստծո ժողովրդին վիճակվեց կրկնել հին Իսրայելի անապատում թափառման պատմությունը: Երրորդ լուրի գորացումը պետք է սպասեր մինչև 2001 թվականի սեպտեմբերի 11-ը: Երեք լուրերից յուրաքանչյուրն էլ պատմության մեջ հասնում է իր ժամանակին, և ապա զորացվում է:

Հովակիմն ու Կյուրոսը ներկայացնում են առաջին հրեշտակի գորացումը, այլ ոչ թե նրա գալուստը: Թեև Հովակիմը Հուդայի վերջին երեք թագավորներից առաջինն էր, և թեև նա ներկայացնում է առաջին հրեշտակի լուրը, այն մարգարեական հատկանիշները, որոնք դրսևորում են թե՛ նա և թե՛ Կյուրոսը, ցույց են տալիս, որ նրանք երկուսն էլ առաջին հրեշտակի գորացման խորհրդանիշներ են, և ոչ թե առաջին հրեշտակի գալստյան խորհրդանիշներ: Առաջին լուրի գալուստը Հովակիմի պատմության մեջ Մանասեն էր՝ Հուդայի վերջին յոթ թագավորներից առաջինը:

Յոթ թագավորներ նախորդեցին Երուսաղեմի լիակատար և վերջնական կործանմանը: Այդ յոթ թագավորները ներկայացնում են առաջադիմական պատմություն, ինչպես այն պատմությունն էր, որը նրանք նախատիպորեն պատկերում էին 1798-ից մինչև 1844 թվականը: Առաջին հրեշտակը եկավ 1798 թվականին, իսկ երրորդը՝ 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ին: 1798-ից մինչև 1844 թվականների պատմությունը առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությունն է: Երրորդ հրեշտակի պատմությունը սկսվեց 1844 թվականին: Երբ Քույր Ուսայթը նույնացնում է Հայտնություն տասներորդ գլխի յոթ որոտների խորհրդանիշը, նա ասում է, որ յոթ որոտները ներկայացնում են առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությունը, բայց ոչ՝ երրորդ հրեշտակի:

«Հովհաննեսին տրված հատուկ լույսը, որ արտահայտվեց յոթ որոտներում, իր մեջ ներկայացնում էր այն իրադարձությունների նկարագիրը, որոնք պիտի տեղի ունենային առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատգամների ներքո»: The Seventh-day Adventist Bible Commentary, հատոր 7, 971.

Հայտնության տասներորդ գլխի յոթ որոտների պատմությունը շեշտադրում է առաջին հրեշտակի գորացման պատմությունը՝ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ի մեծ հիասթափությունը, սակայն, այնուամենայնիվ, ներառում է առաջին և երկրորդ հրեշտակների ամբողջ պատմությունը: Յոթ որոտների ընդհանուր կիրառությունն այն է, որ այն ներկայացնում է 1798 թվականից մինչև 1844 թվականի հոկտեմբերի 22-ը: 1798 թվականից մինչև մեծ հիասթափությունը առաջին հրեշտակի գալստյան պատմությունը առաջին և երկրորդ հրեշտակների պատմությունն է, և մարգարեապես ներկայացված է որպես յոթ որոտներ: Յոթ որոտները նաև նախապատկերվեցին Հուդայի վերջին յոթ թագավորներով: Այդ թագավորներից վերջին երեքը ոչ միայն հաջորդական թագավորներ էին մատնանշում, այլ միասին մեկ խորհրդանիշ են՝ կազմված առաջինից, միջինից և վերջինից:

Երեք հրեշտակների պատմության մեջ առաջին պատգամը զորացավ 1840 թվականի օգոստոսի 11-ին, և թե՛ Հովակիմը, թե՛ Կյուրոսը այդ իրադարձության նախատիպերն

էին:

Մենք կշարունակենք նույնացնել այս առավել կարևոր ճշմարտությունները հաջորդ հոդվածում:

«Խիստ անարատությունը պետք է փայփայվի յուրաքանչյուր ուսանողի կողմից: Ամեն միտք պետք է երկյուղած ուշադրությամբ դառնա դեպի Աստծո հայտնված խոսքը: Լույս և շնորհ կտրվեն նրանց, ովքեր այսպես հնազանդվում են Աստծուն: Նրանք Նրա օրենքից սքանչելի բաներ պիտի տեսնեն: Մեծ ճշմարտություններ, որ Պենտեկոստեի օրվանից ի վեր մնացել են անուշադրության մատնված և անտեսված, պիտի շողան Աստծո խոսքից իրենց բնիկ մաքրությամբ: Նրանց, ովքեր ճշմարիտ կերպով սիրում են Աստծուն, Սուրբ Հոգին կհայտնի ճշմարտություններ, որոնք խամրել են մտքից, և կհայտնի նաև ճշմարտություններ, որոնք բոլորովին նոր են: Նրանք, ովքեր ուտում են Աստծո Որդու մարմինը և խմում Նրա արյունը, Դանիել և Հայտնություն գրքերից պիտի բերեն ճշմարտություն, որ ներշնչված է Սուրբ Հոգով: Նրանք գործողության մեջ պիտի դնեն ուժեր, որոնք չեն կարող ճնշվել: Մանուկների շուրթերը պիտի բացվեն՝ հռչակելու այն խորհուրդները, որոնք ծածկված են եղել մարդկանց մտքից: Տերը ընտրել է այս աշխարհի հիմար բաները, որպեսզի ամաչեցնի իմաստուններին, և աշխարհի տկար բաները, որպեսզի ամաչեցնի զորավորներին:»

«Աստվածաշունչը չպետք է բերվի մեր դպրոցներ, որպեսզի անհավատության միջև սեղմված տեղ զբաղեցնի: Աստվածաշունչը պետք է դառնա կրթության հիմքը և բովանդակությունը: Ճիշտ է, որ մենք կենդանի Աստծո խոսքի մասին այժմ շատ ավելին գիտենք, քան գիտեինք անցյալում, սակայն դեռևս շատ ավելին կա սովորելու: Այն պետք է գործածվի որպես կենդանի Աստծո խոսք և գնահատվի որպես առաջինը, վերջինը և լավագույնը ամեն ինչում: Այդժամ կերևա ճշմարիտ հոգևոր աճը: Ուսանողները կզարգացնեն առողջ կրոնական բնավորություններ, որովհետև ուտում են Աստծո Որդու մարմինը և խմում Նրա արյունը: Բայց եթե հոգու առողջությունը չհսկվի և չսնուցվի, այն քայքայվում է: Մնացե՞ք լույսի հունի մեջ: Ուսումնասիրե՛ք Աստվածաշունչը: Նրանք, ովքեր հավատարմորեն ծառայում են Աստծուն, պիտի օրհնվեն: Նա, ով թույլ չի տալիս, որ որևէ հավատարիմ աշխատանք մնա առանց վարձատրության, հավատարմության և անարատության յուրաքանչյուր արարքը պիտի պսակվի Իր սիրո և հավանության հատուկ նշաններով»: Review and Herald, August 17, 1897.